

ਕਲੀਸੀਆ, ਜਿਹਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨਾ ਮੈਂ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗਾ (2:42-47)

ਪਿਛਲੇ ਪਾਠ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣਾ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਸਬੰਧ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੀ ਹੈ। ਉਹਦੇ ਬਾਅਦ ਸਾਡੇ ਲਈ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਆਖਰੀ ਆਇਤਾਂ (ਆਇਤਾਂ 42-47) ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਬੱਚਿਆਂ’ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 3:1) ਨੇ ਚੱਲਣਾ ਕਿਵੇਂ ਸਿੱਖਿਆ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦਿਆਂ, ਅਸੀਂ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਮੰਡਲੀ ਦੀ ਤਸਵੀਰ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ ਜਿਹੜੀ ਪ੍ਰਭੂ ਲਈ ਜੋਸ਼ ਨਾਲ ਭਰੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨਾ ਮੈਨੂੰ ਕਿੰਨਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗੇਗਾ! ਇਸ ਖ਼ਾਸ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਿੱਖਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ, ਸੰਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ, ਦੁਆ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਕਿਰਿਆਸ਼ੀਲ ਅਤੇ ਵਧਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਸੀ। ‘ਕਲੀਸੀਆ ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨਾ ਮੈਂ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗਾ’ ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਪੰਜ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲਾਂ ਤੇ ਮੈਂ ਜ਼ੋਰ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਬੰਦਰੀ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਲੀਸੀਆ (2:42)

ਅਧਿਆਇ 2 ਦੀ ਆਇਤ 42 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ‘ਅਤੇ’ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਆਇਤ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਜੋੜਦਾ ਹੈ।¹ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਦੇ ਫੌਰਨ ਬਾਅਦ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਅਤੇ ਦੇਹ ਦੇ ਅੰਗਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀ ਕੀਤਾ? ਆਇਤ 42 ਵਿਚ ਇਸ ਦਾ ਸਾਰ ਮਿਲਦਾ ਹੈ: ‘ਅਤੇ ਉਹ ਲਗਾਤਾਰ ਰਸੂਲਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ² ਅਤੇ ਸੰਗਤ ਵਿਚ ਅਤੇ ਰੋਟੀ ਤੋੜਨ ਅਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹੇ।’

ਕਲੀਸੀਆ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਹੋਣ ਦੇ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਹਦਾਇਤਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਗਈਆਂ ਸਨ।³ ਸਗੋਂ ਖੁਦਾ ਨੇ ਰਸੂਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ ਤੇ ਸਿਖਾਇਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਕੀ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।⁴ ਯਿਸੂ ਨੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਮੰਨਣਾ

ਸਿਖਾਉਣ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਮੱਤੀ 28: 19, 20)। ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਅਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਸੁਣ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਮਸੀਹੀ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਾਵਲੇ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਖੁਦਾ ਦੇ ਬੁਲਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹੇ।⁹ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਅਨੁਵਾਦ NIV ਸਟਡੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ, ਲੂਈਸ ਫੋਸਟਰ ਦੀ ਟਿੱਪਣੀ ਹੈ ਕਿ ਅੱਜ ਉਹੀ ਸਿੱਖਿਆ ‘ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਹੈ।’ ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਰੰਭਿਕ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਜਾਣਨ ਲਈ ਉਤਾਵਲੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਵਚਨ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਾਂਗ ਵਚਨ ਸਿੱਖਣ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ?

‘ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹੇ’ ਸ਼ਬਦ ਆਇਤ 4:2 ਵਿਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਚਾਰ ਖ਼ਾਸ ਗੱਲਾਂ ਲਈ ਹਨ। ਉਹਦੇ ਬਾਅਦ, ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਮਸੀਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਸੰਗਤੀ ਵਿਚ ਬਣਾਈ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ‘ਸੰਗਤ’ ਸ਼ਬਦ ਖ਼ਾਸ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ *ਕੋਇਨੋਨੀਆ* ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ। *ਕੋਇਨੋਨੀਆ* ਦਾ ਮੂਲ ਅਰਥ ‘ਸਾਂਝਾ’ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਵੰਡਣਾ’ ਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।¹⁰ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੀ ਸੰਗਤੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨਾਲ, ਮਸੀਹ ਨਾਲ, ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ⁷ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਹੈ (1 ਯੂਹੰਨਾ 1: 7)। *ਕੋਇਨੋਨੀਆ* ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਆਮ ਮੇਲ *ਵਿਖਾਉਣ* ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਕਈ ਰੂਪਾਂ ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10: 16 ਵਿਚ ‘ਸਾਂਝ’ ਅਤੇ ਰੋਮੀਆਂ 15: 26 ਵਿਚ ‘ਚੰਦਾ’ (ਤੁਲਨਾ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9: 13)। ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਚੰਦਾ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸਾਂਝੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਾਂ।¹¹

ਕਿਉਂਕਿ ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਵਿਚ *ਕੋਇਨੋਨੀਆ* ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਵਧੇਰੇ ਕਰਕੇ ਆਰਥਿਕ ਸਾਂਝ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਆਇਤ 4:4 ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਿਚ ‘ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ’ ਸਨ (*ਕੋਇਨੋਨੀਆ* ਦੇ ਮੂਲ, *ਕੋਇਨਾ ਤੋਂ*)। ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਮੁੱਖ ਵਿਚਾਰ ਆਰਥਿਕ ਸਾਂਝ ਹੈ। ਕੁਝ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਤਾਂ *ਕੋਇਨੋਨੀਆ* ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ‘ਚੰਦਾ’ ਜਾਂ ਇਹਦੇ ਵਾਂਗ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਖੁੱਲ੍ਹਦਿਲੀ ਨਾਲ ਸਮਝਣਾ ਬੇਹਤਰ ਹੋਵੇਗਾ; ਇਸ ਵਿਚ ਭੌਤਿਕ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝ ਵੀ ਹੈ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਨਵੀਂ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਭਰਪੂਰੀ ਵੀ ਹੈ। ਇਕ ਵਾਰ ਹੋਰ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਸੀਂ ਅਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਰਦੇ ਹਾਂ? ਕੀ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਇਕ ਹੋਣ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਹਾਂ?

ਤੀਜਾ, ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਮਸੀਹੀ ਲਗਾਤਾਰ ‘ਰੋਟੀ ਤੋੜਨ ਵਿਚ’ ਲੱਗੇ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ‘ਰੋਟੀ ਤੋੜਨ’ ਤੋਂ ਭਾਵ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ (20: 7; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 10: 16)¹⁰ ਜਾਂ ਆਮ ਭੋਜਨ (2: 46) ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ¹¹ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਲੂਕਾ ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਦੀ ਗੱਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅੱਗੇ ਅਸੀਂ ਵੇਖਾਂਗੇ ਕਿ ਪਹਿਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਲਈ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।¹² ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰਵਾਇਤ ਫੌਰਨ ਬਾਅਦ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ

ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਇਹ ਬੱਚੇ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਹਰ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਵਿਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਲੱਗੇ ਸਨ। ਅੱਜ ਜਦ ਮੈਂ ਕਈ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦਿਆਂ ਵੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹੀ ਆਤਮਾ ਅੱਜ ਵੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਹੜੀ ਲਗਾਤਾਰ ਰੋਟੀ ਤੋੜਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਵਿਚ ਸੀ!

ਆਇਤ 42 ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਆਖਰੀ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਦੁਆ: ‘‘ਅਰ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹੋ।’’ ਕਲੀਸੀਆ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਮਹੌਲ ਵਿਚ ਬਣੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਮਹੌਲ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹੀ। ਪਹਿਲੇ ਮਸੀਹੀ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਚੁਣੌਤੀਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਮਿਲਦੇ ਸਨ।

ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਇਤ 42 ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਬੰਦਗੀ ਹੈ। ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਲਈ ਲਗਾਤਾਰ ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ਇਸ ਵਿਚ ਸਾਡੇ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆ ਹੈ: ਬੰਦਗੀ ਅਸਲ 'ਚ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਣਾ, ਸਮਰਪਿਤ ਕਰਨਾ, ਮਸੀਹ ਤੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਧਿਆਨ ਦਿਓ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਸੰਗਠਤ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਭੈਣਾਂ ਅਤੇ ਭਾਈ ਮਿਲ ਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਲਈ ਮਿਲਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਨਾਲੋਂ ਵਧ ਕੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਢੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲਾ ਦਿਨ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਆਉਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਓਸੇ ਦਿਨ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਰੂਹਾਂ ਦੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਨਾਲ ਬਣੀ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਉਹ ਮੰਡਲੀ ਪ੍ਰਮੋਸ਼ਵਰ ਦੇ ਵਚਨ ਨੂੰ ਸਿੱਖਣ ਲਈ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਆਰੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਦੀ ਮੌਤ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ! ਸੱਚੇ ਮਨੋਂ ਮਿਲ ਕੇ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਦਾ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇ!

ਸ਼ਰਧਾਲੂ ਕਲੀਸੀਆ (2:43)

ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਵੱਲੋਂ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲੈਣ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਵਿਚ ਦੱਸਣ ਦੇ ਬਾਅਦ, ਲੂਕਾ ਨੇ 43 ਤੋਂ 47 ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ਮੁਢਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਇਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਤਸਵੀਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ।¹³ ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ‘‘ਹਰ ਇਕ ਜਾਨ ਨੂੰ ਡਰ ਲੱਗਾ ਅਰ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਚੰਭੇ ਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ’’¹⁴ (ਆਇਤ 43)। ‘‘ਅਚੰਭੇ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨ’’ ਰਸੂਲਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੋਅਜ਼ਜ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ।¹⁵ ਯਿਸੂ ਨੇ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ ‘‘ਨਿਸ਼ਾਨ’’ ਦੇਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਮਰਕੁਸ 16: 17, 18)। ਇਹ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਪੂਰਾ ਹੋਣ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੁਝ ਮੋਅਜ਼ਜ਼ਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪੜ੍ਹਾਂਗੇ।¹⁶ ਪਰ ਅਜੇ ਸਾਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਰੋਮਾਂਚਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਸਮਾਂ ਸੀ!

ਇਕ ਨਿਰਸੁਆਰਥ ਕਲੀਸੀਆ (2:44, 45)

44 ਅਤੇ 45 ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਇਤ 42 ਵਿਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਨਮੂਨਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ: ‘‘ਅਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ

ਵਿਚ ਭਾਈਵਾਲ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਿਲਖ ਅਰ ਮਾਲ ਵੇਚ ਕੇ ਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।’

ਦੁਨੀਆਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ! ਕਲੀਸੀਆ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹੀ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਇਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਜਾਣ ਸਨ। ਉਹ ਵੱਖੋ ਵੱਖਰੇ ਪਿਛੋਕੜ ਅਤੇ ਸਮਾਜਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਏ ਸਨ। ਬਾਵਜੂਦ ਇਹਦੇ, ਉਹ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਦੇ ਸਨ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਬੇਸਹਾਰਿਆਂ ਦਾ! ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਜ਼ਰੂਰਤਮੰਦਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਜਦ ਕਿ ਸ਼ਰਾ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਹਦਾਇਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਨੇ ਕਮਜ਼ੋਰ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕਦੇ ਕੀਤੀ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਿ ਪੂਰਾ ਸਮਾਜ ਹੀ ਯਿਸੂ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਿਗਰਦਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ (2:47)।

44 ਅਤੇ 45 ਆਇਤਾਂ ਜਜ਼ਬਾਤੀ ਅਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਭਰੀਆਂ ਹਨ। ਅਫਸੋਸ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹੋਈ ਹੈ। ਕਈਆਂ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਨੂੰ ‘ਮਸੀਹੀ ਸਾਮਵਾਦ ਦਾ ਇਕ ਨਮੂਨਾ’ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਆਦਰਸ਼ਵਾਦੀ ਸਮਾਜ¹⁷ ਕਾਇਮ ਕਰਨ ਦੇ ਚਾਹਵਾਨ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਿਆ ਹੈ। ਫਿਰਕਿਆਂ ਦੇ ਆਗੂ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੇਚ ਕੇ ਉਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਧਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਦਾ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣ ਲਈ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਇਤਾਂ ਦੀ ਹੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਲੂਕਾ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਇਹ ਕਿ ਲੂਕਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਨੇ ਓਸੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚਿਆ ਅਤੇ ਸਾਂਝੇ ਫੰਡ ਵਿਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾ ਦਿੱਤਾ। ਸਿਰਫ਼ ‘ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਵਿਚ ਭਾਈਵਾਲ’ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਖੋ ਕਿ ਆਇਤ 45 ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ: ‘ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਿਲਖ ਅਤੇ ਮਾਲ ਵੇਚ ਕੇ ... ਵੰਡ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।’ ਫਿਰ ਆਇਤ 46 ਵੇਖੋ: ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲੋਕ ਹਰ ਰੋਜ਼ ‘ਘਰੀਂ’ ਰੋਟੀ ਤੋੜਦੇ ਸਨ। ਜੇ ਸਭ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵੇਚ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਕਿਹਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਹੁੰਦੇ ਸਨ? ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਅਧਿਆਇ 4 ਅਤੇ 5 ਵਿਚ ਇਕ ਸਮੇਂ ਤਕ ਸਮਾਨ ਵੇਚਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਜੇ ਵੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਲਈ ‘ਮਰੀਅਮ ਦੇ ਘਰ’ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ (12: 12)। ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਅਜੇ ਵੀ ਆਪਣਾ ਘਰ ਸੀ। ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਹਰ ਮਸੀਹੀ ਨੇ ਸਾਂਝੇ ਫੰਡ ਵਿਚ ਧਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਜੋਸ਼ ਵਿਚ ਆ ਕੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਵੇਚਿਆ ਸੀ।

ਫਿਰ, ਲੂਕਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਸ਼ਰਤ ਰੱਖ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਮਸੀਹੀ ‘ਸਮਾਜ’ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਸਾਰੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾਨ ਵਿਚ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ 5 ਵਿਚ ਹਨਨਿਯਾਹ ਅਤੇ ਸਫੀਰਾ ਨੇ ਬੂਠ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਜ਼ਮੀਨ ਐਨੀ ਕੀਮਤ ਵਿਚ ਹੀ ਵੇਚੀ, ਤਾਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਹਨਨਿਯਾਹ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਸੀ, ‘ਸ਼ੈਤਾਨ ਤੇਰੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕਿਉਂ ਸਮਾਇਆ ਜੇ ਤੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਬੂਠ ਬੋਲੇਂ ਅਤੇ ਉਸ ਖੇਤ ਦੇ ਮੁੱਲ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਰੱਖ ਛੱਡੇਂ? ਜਦ ਤੀਕੁਰ ਉਹ ਰਿਹਾ, ਕੀ ਤੇਰਾ ਆਪਣਾ ਨਾ ਰਿਹਾ? ਅਰ ਜਾਂ ਵਿਕ ਗਿਆ ਤਾਂ ਤੇਰੇ ਵੱਸ ਵਿਚ ਨਾ ਸੀ?’ (5: 3, 4)।

ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ, ਜਾਇਦਾਦ ਵਿਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਜ਼ਮੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ

ਜਿਵੇਂ ਚਾਹੁੰਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਵਰਤ ਸਕਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਵਿਕਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਵੀ ਉਸ ਤੋਂ ਮਿਲੇ ਪੈਸੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੀ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਜਿੱਥੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਖਰਚ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਪ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀ ਦੀ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਲਿਆਉਣ ਵਿਚ ਨਾਕਾਮ ਰਹੇ ਸਨ; ਸਗੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਾਪ ਇਹ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਖਾਇਆ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਸਾਰੀ ਰਕਮ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਹਨ।¹⁸ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਸੰਗਤੀ ਦਾ ਭਾਗ ਬਣਨ ਲਈ ਹਰ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਜੋ ਕੁਝ ਹੈ, ਉਹ ਦਾਨ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।¹⁹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਕੇਤ ਹਨ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਦੂਜੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੇਚਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਤੇ ਸੀ। ਬਰਟਨ ਕਾਫ਼ਮੈਨ ਦੀ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਮੈਨੂੰ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ: ‘‘ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੇ ਕਥਿਤ ਸਾਮਵਾਦ ਦਾ ... ਅਜੋਕੇ ਸਾਮਵਾਦ ਨਾਲ ਉਹੀ ਸਬੰਧ ਹੈ ਜਿਹੜਾ ਬੰਦੂਕ ਵਿਖਾ ਕੇ ਚੰਦਾ ਮੰਗਦੇ ਇਕ ਲੁਟੇਰੇ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।’’

ਜੇ ਲੂਕਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਫੌਰਨ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂ ਜੋ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੇਚਿਆ ਉਹ ਇਕ ਸ਼ਰਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਫਿਰ ਉਹ ਕੀ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ? ਪਹਿਲੀ ਗੱਲ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਨਵੇਂ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਕ ਖ਼ਾਸ ਚੁਣੌਤੀ ਸੀ। ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਪੂਰੇ ਸਭਿਆ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਦਾ ਪਰਬ ਮਨਾਉਣ ਲਈ ਉੱਥੇ ਆ ਕੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਓਸੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਰਹਿਣ ਵਾਲੇ ਸਨ।²⁰ ਜੋ ਵੀ ਪੈਸਾ ਧੋਲਾ ਉਹ ਲੈ ਕੇ ਆਏ ਸਨ ਉਹ ਸਭ ਮੁੱਕ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਯਹੂਸਲਮ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨਹੀਂ ਵਧਾ ਸਕਦੇ ਹੋਣਗੇ। ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਰਥਿਕ ਮਦਦ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ।²¹ ਇਹ ਹਲਾਤ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਸਗੋਂ ਖੁਦ-ਖੁਦ ਬਣ ਗਏ ਸਨ। ਯਾਨੀ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਇਕ ਗੁੱਟ ਨੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ‘‘ਇਕ ਸੰਪੂਰਣ ਸਮਾਜ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇ ਜਿਸ ਵਿਚ ਹਰ ਕੋਈ ਆਪਣੀ ਯੋਗਤਾ ਮੁਤਾਬਕ ਚੰਦਾ ਦੇਵੇ ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਲੋੜ ਮੁਤਾਬਕ ਮਿਲ ਜਾਵੇ।’’ ਜਿਹੜੇ ਹਲਾਤ ਬਣੇ ਸਨ ਉਹ ਯਹੂਸਲਮ ਵਿਚ ਮੁਢਲੇ ਸਾਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਬਹੁਤ ਹੀ ਫ਼ਰਕ ਸਨ; ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਹਲਾਤ ਸਨ ਜੋ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਵਿਚ ਫੇਰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੁਹਰਾਏ ਗਏ। ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਖਿੰਡ ਜਾਣ ਬਾਅਦ ਸਾਨੂੰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਫੇਰ ਕਦੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੋੜਵੰਦ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ।

ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਸਿੱਖਿਆ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ। ਇਸ ਬਿਰਤਾਂਤ ਨੂੰ ਸੰਭਾਲੀ ਰੱਖਣਾ ਸਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖੁਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਅਸੀਂ ਉਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਸਬਕ ਲਈਏ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕਿਸੇ ਭਾਈ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਣ ਤੇ,²² ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹਦੇ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਵੇਚਣਾ ਪਵੇ!

ਫੇਰ ਤੋਂ ਆਇਤ 44 ਵੇਖੋ: ‘‘ਅਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਿਹਚਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਉਹ ਸਭ ਇਕੱਠੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਵਿਚ ਭਾਈਵਾਲ ਸਨ।’’ ‘‘ਸਾਰੀਆਂ ਵਸਤਾਂ ਵਿਚ ਭਾਈਵਾਲ’’ ਹੋਣ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਮਿਲੀ

ਰਕਮ ਇਕ ਸਾਂਝੇ ਫੰਡ ਵਿਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾ ਦਿੱਤੀ। ਫਿਰ ਇਸ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੋਇਆ? ਮੇਰਾ ਖਿਆਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਾਕ ਅਰੰਭਕ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਭਾਵ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝ ਆ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਹੈ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਹ ਖੁਦਾ ਦਾ ਹੈ (ਜ਼ਬੂਰ 50: 10-12); ਉਹ ਤਾਂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸਮਾਨ ਦੇ ਮੁਖਤਿਆਰ ਸਨ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:2)। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਆਪਣੇ ਭਾਈਆਂ ਅਤੇ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ('ਸੰਗਤੀ' ਵਿਚ) ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸੋਚਣਾ ਕੁਦਰਤੀ ਹੀ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਾਂਝੀਆਂ ਸਨ। ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨਾਲ ਉਹ ਕਿਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਸਨ। ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਈਆਂ ਨੂੰ ਕੁਝ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਤਾਂ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੇਚ ਦਿੰਦੇ ਸਨ (ਜੋ ਕਿ ਪਿਤਾ ਦੀ ਹੀ ਸੀ)।

ਸਾਡੇ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਸੰਗਿਕਤਾ 1 ਯੂਹੰਨਾ 3: 17 ਵਿਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ: 'ਪਰ ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਕੋਲ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਲੋੜਵੰਦ ਵੇਖ ਕੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਤਰਸ ਨਾ ਖਾਵੇ ਤਾਂ ਉਹਦੇ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮਸ਼ਵਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਕਿਵੇਂ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ?'²³ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਬੜਾ ਸਾਫ਼ ਹੈ: ਜੇ ਮੇਰੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਸੱਚਮੁੱਚ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸਦੀ ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ, ਤਾਂ ਪ੍ਰੇਮਸ਼ਵਰ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਖੁਦਾ ਨਰਮ ਦਿਲ ਬਣਨ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਅਸੀਂ ਲੋੜ ਪੈਣ ਤੇ ਆਪਣੇ ਭਾਈਆਂ ਤੇ ਭੈਣਾਂ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹੀਏ-ਭਾਵੇਂ ਨਿੱਜੀ ਕੁਰਬਾਨੀ ਦੀ ਲੋੜ ਪਵੇ, ਤਾਂ ਵੀ!²⁴

ਇਕ ਖੁਸ਼ ਕਲੀਸੀਆ (2:46, 47)

46 ਅਤੇ 47 ਆਇਤਾਂ ਮੁਢਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਸੰਖੇਪ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਰੂਪ ਰੇਖਾ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ:

ਅਰ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਇਕ ਮਨ²⁵ ਹੋ ਕੇ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਲਗਾਤਾਰ ਰਹਿੰਦੇ ਅਤੇ ਘਰੀ²⁶ ਰੋਟੀ ਤੋੜਦੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਸਿੱਧੇ ਮਨ²⁷ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਛਕਦੇ ਸਨ। ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮਸ਼ਵਰ ਦੀ ਉਸਤਤ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਰ ਸਾਰਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਬਚਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਰਲਾਉਂਦਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਬਚਪਨ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਸਵਾਲ ਤੇ ਚਰਚਾ ਸੁਣਦਾ ਆਇਆ ਹਾਂ ਕਿ 'ਬਚਾਏ ਜਾਣ ਲਈ ਕੀ ਬੁੱਧਵਾਰ ਰਾਤ²⁸ ਨੂੰ ਬੰਦਗੀ ਵਿਚ ਆਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ?' ਪਹਿਲੀ ਸਦੀ ਦੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਬੇਤੁਕਾ ਲਗਦਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਾਥੀ ਮਸੀਹੀਆਂ ਨਾਲ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ! ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਲਈ ਇਕ ਥਾਂ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ 'ਰਸੂਲਾਂ ਕੋਲੋਂ ਸਿੱਖਿਆ ਪਾਉਣ' ਦੀ ਇੱਕੋ ਇਕ ਵੱਡੀ ਥਾਂ ਹੋਵੇਗੀ (2:42)।²⁹ ਉਹ ਆਪਣੇ ਭਾਈਆਂ ਤੇ ਭੈਣਾਂ ਨਾਲ ਘੁਲ-ਮਿਲ ਕੇ ਰਹਿਣ ਅਤੇ ਖਾਣੇ ਦਾ ਸਵਾਦ ਚੱਖਣ ਲਈ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਵੀ ਮਿਲਦੇ ਸਨ।³⁰ ਫਿਰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਕੇ ਉਹ ਖੁਸ਼ ਸਨ ਅਤੇ 'ਸਿੱਧੇ ਮਨ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਛਕਦੇ ਸਨ।' ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮਸ਼ਵਰ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨਾਲ ਨਰਕ ਦੀਆਂ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਲਾਟਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰੇ ਸਨ! ਦੂਜਿਆਂ ਨੂੰ ਓਸੇ ਅਨੰਦ ਨਾਲ ਭਰਨ ਲਈ ਖਿੱਚਣਾ

ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੀ ਸੀ; ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਗੈਰ ਕੁਦਰਤੀ ਸੀ। (ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਸਹਾਰਿਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਅਨੰਦ ਮਾਣਿਆ!)

ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹੇ ਮਸੀਹੀ ਹਨ ਜੋ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਮਿਲੀ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਜੋਸ਼ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਗਏ ਹਨ (2 ਪਤਰਸ 1:9) ਅਤੇ ਅਨੰਦ ਦੇ ਉਹ ਖ਼ਾਸ ਸੁਆਦ ਨੂੰ ਗੁਆ ਬੈਠੇ ਹਨ। ਸਾਨੂੰ ਦਾਉਦ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਦੁਆ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ‘ਆਪਣੀ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਮੈਨੂੰ ਮੋੜ ਦੇ’ (ਜ਼ਬੂਰ 51:22)!

ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਵੰਡਣ ਵਾਲੀ ਕਲੀਸੀਆ (2:46, 47)

ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਰੰਭਿਕ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਅਤੇ ਜੋਸ਼ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਅਣਜਾਣ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ, ‘ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪੋ ਵਿਚ ਪ੍ਰੇਮ ਰੱਖੋ ਤਾਂ ਸਭ ਜਾਣਨਗੇ ਭਈ ਤੁਸੀਂ ਮੇਰੇ ਚੇਲੇ ਹੋ’ (ਯੂਹੰਨਾ 13:35)। ਅਧਿਆਇ 2 ਦੇ ਆਖ਼ਰੀ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਸਾਨੂੰ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਕਿ ‘ਸਾਰਿਆਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ ਸਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਿਹੜੇ ਬਚਾਏ ਜਾਂਦੇ ਸਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਰਲਾਉਂਦਾ ਸੀ’ (2:46, 47)। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਸੰਜੋਗ ਦੀ ਗੱਲ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ‘ਹਰ ਰੋਜ਼’ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਸੀਹੀਆਂ ਲਈ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਕ ਮਨ (2:46) ਹੋ ਕੇ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਲੋਕ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਰਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ (2:47)। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਡੂੰਘਾ ਸਬੰਧ ਹੋਣਾ ਦੂਜੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖਿੱਚਦਾ ਹੈ!

ਅੱਜ ਪੁਲਪਿਟਾਂ ਤੋਂ, ਸਟੇਜਾਂ ਤੋਂ, ਪ੍ਰੈਸ ਰਾਹੀਂ ਇਹ ਦੱਸਣ ਵਾਲੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਹੜ੍ਹ ਆਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ‘ਕਲੀਸੀਆ ਤਰੱਕੀ ਕਿਵੇਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।’ ਜੇ ਅਸੀਂ ਜਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਤਰੱਕੀ³¹ ਕਿਵੇਂ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:42 ਤੋਂ 47 ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਟ੍ਰੇਨਿੰਗ (ਕ੍ਰੈਸ ਕੋਰਸ) ਲੈਣ ਨਾਲੋਂ ਵਧੀਆ ਹੋਰ ਢੰਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ!

ਸਾਰ

ਭਲਾ ਅਜਿਹੀ ਮੰਡਲੀ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਨਾ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਹਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:42-47 ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ? ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਸਿਰ ਹਿਲਾ ਕੇ ਹਾਂ ਕਹੋ, ਮੈਂ ਛੇਤੀ ਨਾਲ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿ ਦਿਆਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੀ ਮੰਡਲੀ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਬਣ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਜੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਬਣ ਜਾਵੇ ਜਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸਾਨੂੰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਯਾਨੀ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਨਿਸੁਆਰਥ, ਖੁਸ਼ ਅਤੇ ਵੰਡਣ ਵਾਲਾ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਬਾਈਬਲ ਇਕ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣਾ ਮੂੰਹ ਵੇਖਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਵਧਾ ਚੜ੍ਹਾ ਕੇ ਵਿਖਾਉਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਵੇ। ਖੁਦਾ ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਮਸੀਹੀ ਬਣਨ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰੇ ਜੋ ਉਸ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇ ‘ਜਿਹਦਾ ਮੈਂ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨਾ ਪਸੰਦ ਕਰਾਂਗਾ।’

ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਦਿਆਂ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਦਵਾਇਆ ਸੀ ਕਿ ‘ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਕੁਝ ਅਧਿਆਇ ਐਨੇ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਹਾਨਤਾ ਦਾ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਡੀ ਯੋਗਤਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹਨ’ ਅਤੇ ‘ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਇਕ

ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਅਧਿਆਇ ਹੈ।¹ ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਦੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣ ਲਈ ਮੈਂ ਬੜੀ ਮਿਹਨਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਖੀਰ 'ਚ ਆਣ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮੰਨਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਇਸ ਨਾਜ਼ੁਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਛੋਹਿਆ ਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਆਇ ਹੈ ਜਿਹਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਬਾਕੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਫਾਇਦਾ ਲੈ ਸਕਦੇ ਹਾਂ।

ਜੇ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਅਧਿਆਇ ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਾਠਾਂ ਤੋਂ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਉਮੀਦ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਗਲਾਤੀਆਂ 3: 1)। ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸਲੀਬ ਤੇ ਚੜ੍ਹੇ ਵੇਖਿਆ, ਜੀ ਉੱਠੇ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਖੁਦਾ ਦੇ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਬੈਠੇ ਵੇਖਿਆ; ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਤਿੰਨ ਹਜ਼ਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਕੇ ਉਹਦੀ ਗੱਲ ਮੰਨੀ ਅਤੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਵੇਖਿਆ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਅਰੰਭਕ ਮਸੀਹੀਆਂ ਦੇ ਜੀਵਨਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ। ਖੁਦਾ ਸਾਡੀ ਮਦਦ ਕਰੇ ਕਿ ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਜੀਵਨ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵਡਿਆਈ ਦੇ ਸਕੀਏ।

ਸਰਮਨ ਨੋਟਸ

ਮੈਂ ਅਕਸਰ 'ਵੱਡੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਕਿਵੇਂ ਕਰੀਏ' ਤੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇੰਜੀਲ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ, ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2 ਅਧਿਆਇ ਵਰਤਦਾ ਹਾਂ। ਵੱਡੀ ਸਭਾ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ (1) ਚੰਗੀ ਤਿਆਰੀ ਦੀ (ਇੱਥੇ ਮੈਂ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 1 ਤੇ ਸਮੀਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹਾਂ); (2) ਚੰਗੀ ਮਸ਼ਹੂਰੀ (ਖੁਦਾ ਨੇ ਸਭ ਦਾ ਧਿਆਨ ਆਪਣੇ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਹੈ); (3) ਵਧੀਆ ਜਿਹਾ ਸੰਦੇਸ਼ (ਜਿਵੇਂ ਪਤਰਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਿਆ); ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਮੰਜੂਰੀ (ਚੰਗੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਲਈ ਸ਼ੁੱਧ ਮਨ ਵਾਲੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ ਹੋਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ)। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਗੱਲਾਂ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਸਭ ਦੱਸਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਭਾ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਅਸੀਂ ਕੀ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜੇ ਕੀ ਕਰਨਾ ਬਾਕੀ ਹੈ।

ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:46, 47 ਵਿਚ 'ਦਿਨੋਂ ਦਿਨ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੋਈ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਕਿਤਾਬ ਵਿੱਚੋਂ 'ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਦੇ ਧਰਮ' ਤੇ ਕਿਸੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇੱਥੋਂ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ: ਉਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਇਕੱਠੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ (2:46), ਪਵਿੱਤਰ ਲਿਖਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਸਨ (17:11); ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ (6:1); ਰੂਹਾਂ ਬਚਾਉਂਦੇ ਸਨ (2:47); ਅਤੇ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਵਧਦੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ (2:47; 16:5)।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਆਇਤ 42 ਵਾਂਗ ਆਇਤ 41 ਵੀ ਇੱਕੋ ਹੀ ਪੰਕਤੀ ਦਾ ਇੱਸਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਇਸ ਵਿਚ ਆਇਤ 41 ਦੀ ਗੱਲ ਅੱਗੇ ਚੱਲਦੀ ਹੈ।²ਕਿੰਗ ਜੇਮਸ ਵਾਲੇ ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ ਅਨੁਵਾਦ ਵਿਚ ਇਸ ਨੂੰ 'the apostles' doctrine' (ਰਸੂਲਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ) ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ 'ਡਾਕਟ੍ਰਿਨ' ਦਾ ਅਰਥ 'ਸਿੱਖਿਆ' ਹੈ, ਉਹ ਚਾਹੇ 'ਸਿਧਾਂਤ' ਦੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ 'ਵਿਹਾਰਕ।'³ਨਵੇਂ ਨੇਮ ਦੀ ਆਖਰੀ ਕਿਤਾਬ ਇਹਦੇ ਤਿੰਨ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਤਕ

ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ।⁴ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਿੱਖਿਆ ਸਿਰਫ਼ ਰਸੂਲ ਹੀ ਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਇਕ ਹੋਰ ਸਬੂਤ ਹੈ ਕਿ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਸਿਰਫ਼ ਰਸੂਲਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਮਿਲਿਆ ਸੀ।⁵ ਬੇਸ਼ੱਕ 'ਰਸੂਲਾਂ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ... ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਰਹੇ' ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਵੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤਾਂਘ ਨਾਲ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਰਸੂਲਾਂ ਸਭ ਕੁਝ ਦਸਦੇ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਕੀ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਕਰਨ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਇਥੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਿੱਖਣ ਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।⁶ ਗਲਾਤੀਆਂ 6: 6; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 13: 16. 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 8: 23 ਅਤੇ ਫਿਲੋਮੋਨ 17 ਵਿਚ ਇਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਿਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 'ਨਾਲ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲਾ' ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।⁷ 1 ਯੂਹੰਨਾ 1: 3; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 1: 9; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 13: 14. ⁸ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅਸੀਂ ਇਸ ਆਇਤ ਨੂੰ 'ਸਾਂਝ' ਲਈ ਵਰਤਦੇ ਹਾਂ।⁹ ਮਸੀਹ ਵਿਚ ਸਾਡੀ ਸੰਗਤੀ ਸਧਾਰਣ ਖਾਣੇ ਵਿਚ ਵੀ ਪਤਾ ਲਗਦੀ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2: 46)। ਕਿਸੇ ਭਾਈ ਨਾਲੋਂ 'ਸੰਗਤੀ ਤੋੜਨਾ' ਤੇ ਸਾਨੂੰ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਵੀ ਨਾ ਖਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5: 11)। ਜਦ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਮਿਲ ਬੈਠ ਕੇ ਖਾਣ ਨੂੰ ਅਸੀਂ 'ਸੰਗਤੀ' ਆਖਦੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਗਲਤ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਫ਼ਸੋਸ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮੰਡਲੀਆਂ ਵਿਚ, 'ਸੰਗਤੀ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਮੌਕਿਆਂ ਲਈ ਹੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕੀ ਚੰਗੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।¹⁰ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਨੂੰ ਕਈ ਲੋਕ 'ਰੋਟੀ ਤੋੜਨਾ' ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਰੋਟੀ ਵਿਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਦਾਖ ਰਸ ਯਾਜਕ ਹੀ ਪੀਣ)। ਪਰ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਰੋਟੀ ਹੀ ਲਈ ਜਾਵੇ। ਜਿਵੇਂ ਸਾਧਾਰਣ ਭੋਜਨ ਦਾ ਅਰਥ ਬਿਲਕੁਲ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਭੋਜਨ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਰੋਟੀ ਹੀ ਖਾਈ ਗਈ। ਇਥੇ ਆਮ ਵਰਤੋਂ ਵਿਚ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਭਾਗ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮੁੱਖ ਕ੍ਰਿਆ ਨੂੰ ਸੰਪੂਰਣ ਕ੍ਰਿਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਸੀਂ ਅਖ਼ਮੀਰੀ ਰੋਟੀ ਅਤੇ ਦਾਖ਼ ਦਾ ਰੱਸ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਲਈਏ (1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 11: 13-26)।

¹¹ ਬੰਦਗੀ ਲਈ ਸੁਣਨ ਅਤੇ ਦੁਆ ਕਰਨ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।¹² ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 20: 7 ਤੇ ਨੋਟਸ ਵੇਖੋ।¹³ ਆਇਤ 43 ਇਕ ਨਵੀਂ ਲਾਈਨ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਆਇਤ 47 ਵਿਚ ਖ਼ਤਮ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।¹⁴ ਇਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਰਸੂਲਾਂ ਨੇ ਹੀ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਕੀਤੇ; ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੂੰ ਅਜੇ ਤਕ ਅਚੰਭੇ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।¹⁵ 2: 22 ਤੇ ਚਰਚਾ ਵੇਖੋ।¹⁶ ਬੀਮਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕਰਨਾ (ਅਧਿਆਇ 3 ਅਤੇ 5), ਭੂਤਾਂ ਨੂੰ ਕੱਢਣਾ (5: 16) ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕਰਨਾ (9: 3-41)।¹⁶ ਅਤੀਤ ਵਿਚ ਕਈ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਹੋਈਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਸਭ ਬੇਕਾਰ। ਆਇਤ 45 ਨੂੰ ਭੂਤਕਾਲ ਵਿਚ ਲਿਖਿਆ ਜਾਣਾ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਦਾ ਹੈ: 'ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਮਿਲਖ ਅਤੇ ਮਾਲ ਵੇਚ ਕੇ ਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਸਭਨਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਦਿੰਦੇ ਸਨ।' ਮੂਲ ਲਿਖਤ ਵਿਚ *aorist* (ਭੁਤ) ਕਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਸਗੋਂ ਉਸ ਵਿਚ ਅਪੂਰਣ ਕਾਲ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਹੈ ਕਿ ਅਤੀਤ ਵਿਚ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਕੰਮ ਅਜੇ ਵੀ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।¹⁸ ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਵੀ ਉਹੋ ਜਿਹੀ ਪਛਾਣ ਪਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਜਿਹੋ ਜਿਹੀ ਬਰ-ਨਬਾਸ ਨੂੰ ਮਿਲੀ ਸੀ (4: 36, 37)।¹⁹ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਕ ਵਾਰ ਇਕ ਧਨੀ ਜਵਾਨ ਨੂੰ ਸੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਭ ਕੁਝ ਵੇਚ ਕੇ ਕੰਗਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਦੇਵੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਦੇ ਪਿੱਛੇ ਆਵੇ (ਲੂਕਾ 18: 18-25)। ਪਰ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਜਵਾਨ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਖਾਸ ਚੁਣੌਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਚੁਣੌਤੀ ਮਸੀਹ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਭ ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਪੰਥ ਦਾ ਆਗੂ ਇਸ ਘਟਨਾ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਕੇ ਇਸ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਸਹੀ ਠਹਿਰਾਵੇ ਕਿ ਉਹਦੇ ਚੇਲੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਭੌਤਿਕ ਵਸਤਾਂ ਵੇਚ ਕੇ ਉਹਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦੇਣ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਟੋਕ ਕੇ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹਾਂਗਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਵੇਚ ਕੇ ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਦੇ, ਉਹਨੂੰ ਨਹੀਂ।²⁰ ਜ਼ਾਹਿਰ ਹੈ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ (ਸਾਰੇ ਨਹੀਂ ਸਨ) ਨਵੇਂ ਬਣੇ ਮਸੀਹੀ ਯਹੂਜ਼ਲਮ ਵਿਚ ਹੀ ਠਹਿਰੇ ਰਹੇ ਕਿਉਂਕਿ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 8: 1-4 ਵਿਚ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦ ਤਕ ਸੌਲਸ ਵੱਲੋਂ ਸਤਾਏ ਜਾਣ ਨਾਲ ਕਲੀਸੀਆ ਖਿੱਲਰੀ ਨਹੀਂ ਤਦ ਤਕ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿਚ ਇੰਜੀਲ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

²¹ ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇਆਂ ਵਿਚ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ 'ਲੋੜਵੰਦ' ਹੋਣ ਦੇ ਖਾਸ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਰਸੂਲ, ਆਪਣਾ ਸਾਰਾ ਸਮਾਂ ਪ੍ਰਚਾਰ ਅਤੇ ਸਿਖਾਉਣ ਵਿਚ ਹੀ ਲਗਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਆਪਣੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 3: 6) ਅਤੇ ਵਿਧਵਾਵਾਂ (6: 1) ਲਈ ਧਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ, ਅਸੀਂ ਇਹ ਮਨ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਲੋੜ ਸੀ।²² ਲਿਖਤ ਵਿਚ 'ਲੋੜ' ਸ਼ਬਦ ਹੈ ਨਾ ਕਿ 'ਇੱਛਾ।' ਮੇਰਾ ਇਹ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਭਾਈ ਦੀਆਂ ਰੋਜ਼-ਮੱਰਾ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਦੀ ਮਦਦ ਕਰਾਂ (ਆਪਣੀ ਹੱਦ ਵਿਚ ਰਹਿ ਕੇ); ਇਹ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਮੇਰੀ ਕੋਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹਦੀ ਹਰ ਇੱਛਾ ਪੂਰੀ ਹੋਵੇ।²³ ਗਲਾਤੀਆਂ

10:6 ਦੀ ਆਇਤ ਇੱਥੇ ਢੁਕਵੀਂ ਲਗਦੀ ਹੈ, 'ਜਿਵੇਂ ਸਾਨੂੰ ਮੌਕਾ ਮਿਲੇ ਅਸੀਂ ਸਭਨਾਂ ਨਾਲ ਭਲਾ ਕਰੀਏ ਪਰ ਨਿੱਜ ਕਰਕੇ ਨਿਹਚਾਵਾਨਾ ਦੇ ਨਾਲ।'²⁴ ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:44, 45 ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਅਤੇ 1 ਯੂਹਨਾ 3:17 ਵਿਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਇਕ ਖ਼ਾਸੀਅਤ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੇ ਭਾਈ ਦੀ ਲੋੜ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਜੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਨਾਲ ਉਹ ਆਲਸੀ ਨਾ ਬਣਦਾ ਹੋਵੇ (ਤੁਲਨਾ 2 ਥੰਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 3:10)।²⁵ ਲੂਕਾ ਵੱਲੋਂ ਮਨ ਦੀ ਏਕਤਾ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਹਵਾਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਇਹ ਹੈ ਜੋ ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੱਸਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਸਾਨੂੰ ਫ਼ਾਇਦਾ ਚੁੱਕਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।²⁶ ਅਰੰਭਿਕ ਕਲੀਸੀਆ ਫ਼ਰਕ ਫ਼ਰਕ ਥਾਵਾਂ ਤੇ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਜਨਤਕ ਸਭਾ ਦੀਆਂ ਥਾਂਵਾਂ (ਹੈਕਲ ਆਇ) ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਘਰਾਂ ਵਿਚ (ਰੋਮੀਆਂ 16:5; 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 16:19; ਕੁਲੁਸੀਆਂ 4:15; ਫ਼ਿਲੋਮੋਨ 2)। ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ, ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੇ ਬੰਦਗੀ ਲਈ ਗਿਰਜੇ ਬਣਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ। 'ਗਿਰਜਾ' ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਭਵਨ ਕੀਮਤੀ ਹਥਿਆਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਕੰਮ ਲਈ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।²⁷ ਯੂਨਾਨੀ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ 'ਸਿੱਧੇ ਮਨ' ਦਾ ਅਰਥ 'ਮਨ ਦੀ ਏਕਤਾ' ਜਾਂ 'ਸਾਦਗੀ' ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।²⁸ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਤਵਾਰ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਪੂਰੇ ਹਫ਼ਤੇ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਅਮਰੀਕੀ ਕਲੀਸੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਦਰਮਿਆਨ ਬੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਬਾਈਬਲ ਖ਼ਾਸ ਤੌਰ ਤੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ। ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸੰਕੇਤ ਹਨ (ਜਿਵੇਂ ਇਸ ਆਇਤ ਵਿਚ) ਕਿ ਮੁਢਲੀ ਕਲੀਸੀਆ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਰੂਹਾਨੀ ਸੰਗਤੀ ਲਈ ਖ਼ੁਦ ਦੇ ਵਚਨ ਦਾ ਅਧਿਐਨ ਕਰਨ ਲਈ, ਬੰਦਗੀ ਬਾਰੇ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੌਕਾ ਮਿਲਦਾ ਇਕੱਠੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਦਿਨ ਇਕੱਠੇ ਹੋਣ ਦੇ ਇਲਾਵਾ (ਜਿਹਦਾ ਹੁਕਮ ਖ਼ੁਦਾ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਹੈ) ਇਹ ਸਥਾਨਕ ਲੀਡਰਸ਼ਿਪ ਦਾ ਫ਼ਰਜ਼ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀਆਂ ਰੂਹਾਨੀ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਢੁਕਵਾਂ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰੇ।²⁹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੁਢਲੇ (ਯਹੂਦੀ) ਮਸੀਹੀ ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਾਂਗ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਸਨ- ਸ਼ਾਇਦ 70ਈਸਵੀ ਵਿਚ ਹੈਕਲ ਦੇ ਡੇਗੇ ਜਾਣ ਤਕ। ਪਰ ਲਿਖਤ ਤੋਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਯੁੱਗ ਲਈ ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਇੱਕੋ ਵਾਰ ਪਰਗਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਆਇਤ 42 ਵਿਚ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਗਟ ਹੋਈਆਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹੀ ਲੋਕ ਬੰਦਗੀ ਕਰਨ। ਇਹ ਵੀ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਆਇਤ 47 ਵਿਚ 'ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀ ਵਡਿਆਈ' ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਸੀਹੀ ਕੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਤੇ ਵੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਣ (ਹੈਕਲ ਵਿਚ ਜਾਂ ਘਰਾਂ ਵਿਚ)। ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਯਹੂਦੀਆਂ ਵਾਂਗ ਵਡਿਆਈ ਕਰਨ ਤਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ। ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 5:12 ਵਿਚ ਧਿਆਨ ਦੁਆਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 'ਉਹ ਸੱਭੇ ਇਕ ਮਨ ਹੋ ਕੇ ਸੁਲੇਮਨ ਦੇ ਦਲਾਨ ਵਿਚ ਸਨ।' ਸੁਲੇਮਨ ਦਾ ਦਲਾਨ ਗੈਰ ਕੌਮਾਂ ਦੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਇਹ ਹੈਕਲ ਦਾ ਉਹ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਯਹੂਦੀ ਲੋਕ ਬੰਦਗੀ ਕਰਦੇ ਸਨ।³⁰ ਇੱਥੇ 'ਰੋਟੀ ਤੋੜਨਾ' ਰੋਜ਼ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਭੋਜ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਹੀ ਖਾਧਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇੱਥੇ ਢੁਕਵਾਂ ਵਾਕ ਆਮ ਭੋਜਨ ਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮਸੀਹੀ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤੀ ਦੇ ਇਜ਼ਹਾਰ ਦਾ ਅਹਿਮ ਹਿੱਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕੱਠੇ ਭੋਜਨ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਸੰਗਤ ਦੇ ਇਕੱਠਾ ਹੋਣ ਨੂੰ ਪੰਜਾਬੀ ਬਾਈਬਲ ਮੁਤਾਬਕ 'ਪ੍ਰੇਮ ਭੋਜ' ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ (ਯਹੂਦਾ 12)।

³¹ ਸਿਰਫ਼ ਅਕਾਰ ਵਿਚ ਵਧਣ ਤੋਂ ਭਾਵ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕੋਈ 'ਵਧ ਕੇ' ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਖੁਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਖ਼ੁਦਾ ਨੂੰ ਭਾਉਣ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਸੱਚਾਈ ਨਾਲ ਸੌਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਖ਼ੁਦਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਨਾਲ ਰੂਹਾਨੀਅਤ ਵਿਚ ਵਧੀਏ। ਪਰ ਗਿਣਤੀ ਵਿਚ ਵਾਧੇ ਤੇ ਖ਼ੁਦਾ ਦੇ ਬਾਰੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਹਿਲੀ ਥਾਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਵਧਦੀ ਤਾਂ ਕੌਸਰ ਦੀ ਗਿਲਟੀ ਵੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਸਿਹਤ ਬਣਨ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਜਾਨਲੇਵਾ ਵਿਕਾਸ ਹੈ।

ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਕਾਇਮ ਹੋਣਾ

ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਹੋਂਦ ਦਾ ਮਕਸਦ। ਅਨਾਦੀ ਕਾਲ ਤੋਂ ਹੀ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿਚ ਸੀ (ਤੁਲਨਾ ਅਫ਼ਸੀਆਂ 3:10, 11)।

ਇਹ ਵਾਅਦੇ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਪੂਰੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨੇਮ ਵਿਚ, ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਹੋਂਦ

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ ਵਿਚ ਸੀ। ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਆਖ਼ਰੀ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਭਵਨ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਵਚਨ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਨਿੱਕਲੇਗਾ (ਯਸਾਯਾਹ 2:2, 3; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 3:15 ਵਿਚ ਯਹੋਵਾਹ ਦੇ ਭਵਨ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ)। ਦਾਨੀਏਲ ਨੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਰੋਮੀ ਰਾਜਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਮੇਸ਼ਵਰ ਦਾ ਰਾਜ ਕਾਇਮ ਹੋਵੇਗਾ (ਤੁਲਨਾ 2:44)।

ਇਹ ਤਿਆਰੀ ਵਿਚ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਕਾਈ ਰੋਮੀ ਹਕੂਮਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਹਦੀ ਨਿੱਜੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਕਿ ਰਾਜ ‘‘ਨੇੜੇ’’ ਆ ਗਿਆ ਹੈ (ਲਗਭਗ ਉੱਥੇ ਹੀ ਸੀ; ਮੱਤੀ 4:17; 3:1, 2)। ਯਿਸੂ ਨੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹਦਾ ਰਾਜ ਇਕ ਰੁਹਾਨੀ ਸੰਸਥਾਨ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 18:36) ਅਤੇ ਉਹਨੇ ‘‘ਰਾਜ’’ ਅਤੇ ‘‘ਕਲੀਸੀਆ’’ ਨੂੰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਥਾਂ ਅਦਲ ਬਦਲ ਕੇ ਵਰਤਿਆ (ਮੱਤੀ 16:18, 19)।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰਾਜ ‘‘ਕੁਦਰਤ ਨਾਲ’’ ਆਵੇਗਾ (ਮੱਤੀ 9:1)। ਆਪਣੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਉਹਨੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਆਵੇਗਾ ਤੇ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਪਾਉਣਗੇ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਉਹਦੇ ਗਵਾਹ ਹੋਣਗੇ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 1:6-8)। ਕੁਦਰਤ ਦੇ ਆ ਜਾਣ ਤਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿਚ ਹੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਸੀ; ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਹੀ ‘‘ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ’’ ਉਹਦੇ ਨਾਮ ਤੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫ਼ੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 24:45-49)।

ਇਹ ਕੁਦਰਤ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ (ਅਤੇ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ)। ਮਸੀਹ ਦੀ ਮੌਤ, ਦਫ਼ਨਾਏ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜੀ ਉੱਠਣ ਦੇ ਬਾਅਦ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਪੈਂਟੀਕਾਸਟ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਆਇਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:1-4)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕੁਦਰਤ ਆਈ ਅਤੇ ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਕਾਇਮ ਹੋਇਆ।

ਜਿਵੇਂ ਯਿਸੂ ਅਤੇ ਯਸਾਯਾਹ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਇੰਜੀਲ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਤੋਂ ਹੀ ਹੋਈ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:29-38)। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ, ਤੌਬਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਿਆ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਮਿਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:41, 47; KJV)। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੱਸੇ ਗਏ ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਦੀ ਉਸ ਵਕਤ ਹੋਂਦ ਹੈ ਸੀ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 5:11; 8:1, 3; ਕੁਲੁਸੀਆਂ 1:13; ਇਬਰਾਨੀਆਂ 12:28; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 1:6)।

ਹੁਣ ਮਸੀਹੀ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਰਾਜ ਤੇ ਹਕੂਮਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਯੁੱਗ ਦੇ ਅੰਤ ਤਕ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤਕ ਉਹ ਹਕੂਮਤ ਕਰਦਾ ਰਹੇਗਾ (ਤੁਲਨਾ 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 15:24-27)। ਜਦ ਤਕ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਫ਼ਾਦਾਰ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸਵਰਗ ਵਿਚ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ (ਯੂਹੰਨਾ 14:1-3)।

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਮਸੀਹ ਦੇ ਰਾਜ/ਕਲੀਸੀਆ ਵਿਚ ਹੋ?